

Arrest

nr. 79 145 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 december 2011 beslist het bestuur dat deze aanvraag ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [H., M.]. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 06.12.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat deze problematiek hoewel dit kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in de Russische Federatie. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, de Russische Federatie.

De arts-attaché stelt in het medisch verslag dat reizen met deze pathologie mogelijk is en dat er geen medische noodzaak blijkt aan mantelzorg.

Gezien de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in de Russische Federatie, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de rechten van verdediging, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de 'beginselen van behoorlijk bestuur'. Verder verwijt zij het bestuur machtsoverschrijding.

De verzoekende partij betoogt in een eerste middel dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, evenals de beginselen van behoorlijk bestuur, vereisen dat, wanneer er een medisch attest voorligt waarin wordt gesteld dat betrokkene niet kan reizen en er bovendien nood is aan mantelzorg, er minstens een onderzoek gebeurt hieromtrent, eerder dan zomaar zonder om bijkomende documenten of een persoonlijk gesprek te vragen, te beslissen dat men geen duidelijke medische indicatie vindt dat betrokkene niet kan reizen, en dat men geen duidelijke indicatie vindt dat er mantelzorg nodig is. De verwerende partij kan niet zomaar op gratuite wijze standpunt innemen tégen het voorgelegde, degelijk ingevulde, standaard medisch getuigschrift. Dit is nochtans wat in casu is gebeurd. Er is geen enkele reden om de assumptie van de adviseur-geneesheer, die de verzoekende partij nooit heeft gezien, te gaan verkiezen boven de stellingname van de geneesheer die de verzoekende partij heeft onderzocht en gesproken. In die zin is er een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht en wel in die zin dat zonder enig onderzoek zomaar het standpunt van de behandelende arts aan de kant wordt geschoven. Indien deze motivering als afdoende wordt beschouwd betekent dit dat, wanneer een degelijk ingevuld standaard medisch attest voorligt, men de aanvraag altijd ongegrond kan verklaren door zomaar een tegengesteld standpunt in te nemen. Dit strookt niet met het zorgvuldigheidsbeginsel noch met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De arts-adviseur heeft geen rekening gehouden met alle relevante elementen, in de eerste plaats het standpunt van de behandelende arts die stelt dat er nood is aan mantelzorg en de verzoekende partij onmogelijk kan reizen. Er wordt gesteld dat er geen enkele medische indicatie zou aanwezig zijn, terwijl deze wel degelijk aanwezig is en blijkt uit het standpunt van de eigen geneesheer. Minstens wordt niet op afdoende wijze weerlegd waarom dit standpunt niet correct zou zijn.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van de verzoekende partij gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er een manifeste schending is van art. 9ter van de vreemdelingenwet, art. 3 EVRM, en de rechten van verdediging. Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de medische situatie van de verzoekende partij, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van de verzoekende partij zijn vastgesteld, niet zoals deze is vastgesteld door de eigen geneesheer van de verzoekende partij. Elke geneesheer heeft een eed afgelegd en is gebonden door de beroepsplichten. De verwerende partij kan niet zomaar uitgaan van het feit dat de behandelende geneesheer leugenachtigheden op papier zou zetten.

De verzoekende partij betoogt in een tweede middel dat de bestreden beslissing gedateerd is op 15 december 2011. Op het argument dat de pathologie te wijten is aan de situatie in het geboorteland en er daarom onmogelijk sprake kan zijn van enige terugkeer, wordt geen antwoord verschaft. In casu is er echter een grote verwevenheid tussen enerzijds de psychische problematiek van de verzoekende partij en anderzijds de onmogelijkheid tot terugkeer. In het attest van dr I. is expliciet vermeld: *“De posttraumatische depressie (...) kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.”* Uit de voorgelegde attesten en ook uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

De verwerende partij maakt echter niet aannemelijk dat de verzoekende partij effectief de nodige behandeling zal ontvangen, hoewel dit gezien de voorliggende psychische problematiek primordiaal is om haar leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld is een adequate behandeling voor de verzoekende partij in haar geboorteland geenszins gegarandeerd, noch voor wat betreft de financiële toegankelijkheid noch voor wat betreft geografische toegankelijkheid. De gratis verzorging en medicatie waarvan de verwerende partij gewag maakt in de bestreden beslissing strookt geenszins met de werkelijkheid voor niet-etnische Russen, en etnische minderheden, zoals bijvoorbeeld deze waartoe de verzoekende partij behoort. Er is bovendien sprake van een verregaande corruptie en ook het niveau van de gezondheidszorg is ondermaats, hetgeen de verwerende partij zelf dient te erkennen in haar beslissing. Dit heeft tot gevolg dat personen die niet kunnen betalen zomaar uit de boot vallen. De assumptie dat de verzoekende partij wel zal kunnen werken, omdat er geen bewijs van ongeschiktheid voorligt, is niet correct en totaal rechtsoverspannen. Er werd door de wetgever geenszins enige voorwaarde van bewijs van arbeidsongeschiktheid gesteld, en door dergelijk attest te eisen voegt de verwerende partij op ongeoorloofde wijze een voorwaarde toe die niet in de wet is voorzien. Zij heeft hiertoe de macht niet, want enkel de wetgever kan bijkomende voorwaarden stellen. Bovendien is deze assumptie volledig onterecht aangezien eens te meer de inhoud van het door de verzoekende partij voorgelegde standaard medisch getuigschrift geweld wordt aangedaan. Er kan niet ingezien worden hoe iemand waarvan de dokter stelt dat er sprake is van een ernstige aandoening, en er bij geen behandeling of stopzetting van behandeling dreiging is tot psychose en/of zelfmoordneigingen, zou kunnen werken, en dit wordt ook niet verder afdoende gemotiveerd door de verwerende partij.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De rechten van verdediging noch de hoorplicht, voor zover de verzoekende partij hiernaar verwijst door te stellen dat er op vraag van de verwerende partij een bijkomend gesprek had kunnen plaatsvinden, zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel is dus niet ontvankelijk.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van 'de beginselen van behoorlijk bestuur' merkt de Raad op dat de verzoekende partij in concreto enkel de zorgvuldigheidsplicht, de

redelijkheidsplicht, en de motiveringsplicht opwerpt als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het onderzoek van de twee middelen beperkt zich dan ook, wat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur betreft, tot voornoemde beginselen.

Wat betreft de kritiek die de verzoekende partij uit op het feit dat de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot het, minstens gedeeltelijk, tegenspreken van de inhoud van het neergelegde standaard medisch getuigschrift, verwijst de Raad naar het arrest van de Raad van State nr. 207.380 van 15 september 2010, waarin de Raad van State als volgt de verbreking van arrest nr. 22.238 van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert: *“Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”*.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij betoogt in haar tweede middel dat op het argument dat de pathologie te wijten is aan de situatie in het geboorteland en er daarom onmogelijk sprake kan zijn van enige terugkeer, geen antwoord verschaft in de bestreden beslissing. Het enige wat de verzoekende partij met betrekking tot dit argument in haar aanvraag heeft gesteld is de volgende zin: *“Mevr. M.H. ondervindt dagdagelijks zeer ernstige psychische problemen ondervindt waarbij duidelijk blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige depressiviteit ingevolge een psychologisch trauma dat zij heeft opgelopen in haar geboorteland.”* Het voorgelegde standaard medisch getuigschrift vermeldt dienaangaande niets. De verzoekende partij maakt haar loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk en brengt zelfs geen begin van bewijs ervan bij.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet aannemelijk maakt dat zij effectief de nodige behandeling zal ontvangen bij een terugkeer naar haar herkomstland. Het is echter niet aan de verwerende partij om aan te tonen dat een behandeling effectief ontvangen zal worden, maar aan de verzoekende partij zelf om aan te tonen dat dit niet het geval zal zijn. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, blijkt overigens dat deze wel degelijk de beschikbaarheid van de medische behandeling in land van herkomst is nagegaan. Bovendien verwijst de ambtenaar-geneesheer in zijn advies naar objectieve bronnen die hij raadpleegde om zo tot zijn conclusie te komen. De verzoekende partij beperkt zich echter tot loutere beweringen om het advies van de ambtenaar-geneesheer tegen te spreken. Daarmee maakt zij uiteraard niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Verder betoogt de verzoekende partij dat zij geen toegang zal krijgen tot medische zorg omdat zij tot een minderheidsgroep zou behoren. De verzoekende partij laat echter na aannemelijk te maken dat zij ten eerste tot een minderheidsgroep behoort, en ten tweede welke groep dat dan wel zou zijn. Ook deze loutere bewering, die zij zelfs met geen begin van bewijs staft, kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De verzoekende partij betoogt verder dat er door de wetgever geenszins enige voorwaarde van bewijs van arbeidsongeschiktheid gesteld werd, en door dergelijk attest te eisen de verwerende partij op ongeoorloofde wijze een voorwaarde toevoegt die niet in de wet is voorzien. De Raad merkt op dat dit niet het geval is. Het vereisen van een bewijs van arbeidsongeschiktheid kadert in de onderzoeksbevoegdheid van de dienst Vreemdelingenzaken. De dienst Vreemdelingenzaken heeft een grote discretionaire bevoegdheid om de wettelijke voorwaarden, in casu die van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, na te gaan. De ambtenaar-geneesheer schrijft overigens letterlijk in zijn advies: *“We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien”*, en situeert dit onder de titel *“Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van terugname”*. Het is met andere woorden duidelijk dat de vraag naar een attest van arbeidsongeschikt-

heid kadert in het onderzoek naar de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, wat wel degelijk tot de bevoegdheid van de dienst Vreemdelingenzaken behoort.

De verzoekende partij stelt nog dat er niet kan ingezien worden hoe iemand waarvan de dokter stelt dat er sprake is van een ernstige aandoening, en er bij geen behandeling of stopzetting van behandeling dreiging is tot psychose en/of zelfmoordneigingen, zou kunnen werken. De Raad is echter niet bevoegd om de medische situatie op zich te beoordelen, laat staan de gevolgen ervan in het dagelijkse leven. Bovendien staat de verzoekende partij haar mening zelfs met geen begin van bewijs, en vermeldt het door haar voorgelegde medische getuigschrift niet dat zij niet zou kunnen werken omwille van haar medische problematiek.

Wat de opgeworpen schending van artikel 3 E.V.R.M. betreft merkt de Raad op dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarom of op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou schenden. Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC